U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **R. A.,** zast. advokátem Mgr. Ladislavem Bártou, se sídlem AK Purkyňova 6, Ostrava, proti žalované: **Policie ČR**, **Ředitelství služby cizinecké policie,** se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 4. 2021, č. j. 17 A 23/2021 – 29,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

III. Ustanovenému zástupci Mgr. Ladislavu Bártovi **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 3400 Kč, která bude k rukám zástupce vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

[1] Kasační stížností se žalobce (dále „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 2. 2021 č. j. CPR–951-3/ČJ–2021–930310-V244, ve věci správního vyhoštění. Stěžovateli bylo podle § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie 10 měsíců.

[2] Dne 26. 11. 2020 zajistila německá policie stěžovatele a dalších šest osob, kteří měli být do Německa ilegálně převezeni v nákladním automobilu; na základě readmisní dohody (Dohoda mezi vládou České republiky a vládou Spolkové republiky Německo o zpětném přebírání osob na společných státních hranicích, vyhlášená pod č. 5/1995 Sb.) byl stěžovatel předán do České republiky za účelem správního vyhoštění; stěžovatel neměl platný cestovní doklad a oprávnění k pobytu. Jednání stěžovatele bylo posouzeno dle § 119 odst. 1 písm. b) bodů 3 a 4 zákona o pobytu cizinců (pobýval na území bez platného cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn; pobýval na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn).

[3] Vzhledem k míře závažnosti jeho protiprávního jednání byla doba uloženého zákazu vstupu na území EU stanovena na 10 měsíců (z možných 5 let). Nebyly ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců shledány žádné překážky vycestování; ze závazného stanoviska OAMP ze dne 30. 11. 2020 vyplývá, že vycestování stěžovatele do Iráku je možné.

[4] **V žalobě** stěžovatel namítal nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí, tvrdil, že uložená doba je nepřiměřená délce jeho nelegálního pobytu a neodpovídá okolnostem případu; žalovaný dostatečně nezohlednil zásadu proporcionality a intenzitu zásahu do jeho práv; namítal, že nebyla dostatečně zhodnocena existence důvodů znemožňujících vycestování; žalovaná neposuzovala stav dodržování lidských práv v Iráku ani v obecné rovině a nedostatečně se zabývala skutečností, zda konkrétně v případě stěžovatele hrozí reálné riziko mučení a nelidského nebo ponižujícího zacházení nebo trestání; nevyžádala si zprávy např. od dalších nevládních organizací zabývajících se dodržováním lidských práv a svobod.

[5] **Krajský soud** neshledal žalobu důvodnou a zamítl ji. Poukázal především na to, že stěžovatel (byť v řízení zastoupen advokátem) podal pouze blanketní odvolání, které na výzvu nedoplnil; žádné odvolací námitky proti rozhodnutí žalované neuplatnil. Žalovaná se dle krajského soudu proto správně zabývala pouze zákonností rozhodnutí o vyhoštění a jemu předcházejícího řízení z hlediska jeho souladu s právními předpisy. V rámci odvolacího řízení žalovaná ověřila, že závazné stanovisko bylo jako zákonem vyžadovaný a povinný podklad vyžádáno. Odvolání nijak nezpochybnilo správnost rozhodnutí krajského ředitelství, ani správnost závazného stanoviska; žalovaná nebyla přitom povinna vyžadovat změnu či potvrzení závazného stanoviska postupem dle § 149 odst. 7 správního řádu, neboť jeho obsah nebyl stěžovatelem nijak zpochybněn. Informace, ze kterých závazné stanovisko vycházelo, jsou obsaženy ve spise. Krajský soud poukázal na to, že sám stěžovatel při výslechu dne 28. 11. 2020 uvedl, že odjel z důvodu, že chodil s dívkou křesťanského náboženství a jeho rodina s tím nesouhlasila, uvedl, že mu v Íráku žádné nebezpečí nehrozí, že neměl problémy se státními orgány, hrozí mu pouze trest od rodiny. Krajský soud podotkl, že jakkoli lze námitky proti závaznému stanovisku uplatnit až v žalobě, stěžovatel neuvedl nic, co by vypovídalo o vadném posouzení věci; vada správního řízení nemůže vzniknout bez dalšího jen tím, že až v soudním řízení začne rozporovat správnost zjištění skutkového stavu; úvahy stěžovatele o diplomatických zárukách jsou dle krajského soudu bez zřejmého významu, protože nemají žádnou oporu ve spisu ani v žalobní argumentaci. Nedůvodnou shledal krajský soud rovněž námitku stran délky zákazu vstupu na území států EU; délka zákazu vstupu dle ustanovení zákona o pobytu cizinců, dle kterého bylo v případě stěžovatele postupováno, je až 5 let; doba deseti měsíců, po níž mu nelze umožnit vstup na území států EU, není zcela nepřiměřená, jak tvrdil, správní orgány svou úvahu dostatečně odůvodnily. Krajský soud rovněž poukázal na to, že stěžovatel nemá žádné právo vstoupit na území ČR, potažmo států EU, ani právo na tomto území pobývat, a nemá na jejich území ani žádný právem chráněný zájem (rodinný, soukromý, pracovní aj.). Není tedy potřeba hodnotit přiměřenost negativních důsledků vyhoštění – ty prakticky není vůči čemu poměřovat, protože stěžovatel zde žádná relevantní práva nemá.

[6] **V kasační stížnosti** stěžovatel namítá vadu řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit. Namítá, že se krajský soud neztotožnil s jeho námitkou nesprávně vyhodnocených překážek vycestování, neboť vycházel z nedostatečného závazného stanoviska Ministerstva vnitra; přičemž se krajský soud nezabýval tím, že žalovaná nevyhodnotila podstatu obav stěžovatele, které vtělil do svého odvolání. S ohledem na povahu řízení o správním vyhoštění je třeba bedlivě hodnotit a zkoumat všechny skutečnosti nasvědčující existenci překážek vycestování, a to i v případě, že na ně účastník řízení upozornil až v průběhu řízení před soudem. Stěžovatel zásadně nesouhlasí s tvrzením soudu o opožděnosti jeho námitek; dle názoru stěžovatele byl soud jednoznačně povinen vypořádat žalobní námitky týkající se nepřijatelnosti obsahu závazného stanoviska ministerstva vnitra rovněž věcně, a to, že předmětné námitky prohlásil za fakticky opožděné, zakládá eventuální porušení zásady non - refoulement, a jedná se tak o naprosto neakceptovatelné vypořádání věci, popírající smysl soudního přezkumu rozhodnutí o správním vyhoštění.

[7] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

[8] **Nejvyšší správní soud** nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a za stěžovatele jedná osoba splňující podmínky dle § 105 odst. 2 s. ř. s.

[9] Ve věcech, v nichž před krajským (městským) soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, se po posouzení přípustnosti kasační stížnosti zabývá NSS otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele (§ 104a s. ř. s. ve znění účinném od 1. 4. 2021; viz k tomu rozsudek ze dne 11. 6. 2021, č. j. 10 As 154/2021 - 23, body 6-7, a usnesení ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 - 28, body 10–12). Není-li tomu tak, NSS kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. V daném případě se jedná o věc, o které rozhoduje v souladu s § 31 odst. 2 s. ř. s. specializovaný samosoudce.

[10] K vlastnímu vymezení institutu nepřijatelnosti Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž vyložil neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. Znaky tohoto pojmu jsou naplněny v případě „*rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu*“. Podle citovaného rozhodnutí je tedy kasační stížnost přijatelná v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele.

[11] Nejvyšší správní soud neshledal žádné pochybení krajského soudu, které by v této věci založilo přijatelnost kasační stížnosti (ani stěžovatel sám nezdůvodnil, proč by měla být jeho kasační stížnost přijatelná). Kasační stížnost je nepřijatelná.

[12] Z rozsudku krajského soudu je patrné, z jakých skutkových okolností krajský soud vyšel i k jakým právním závěrům na jejich základě dospěl; krajský soud také reagoval na všechny žalobní námitky. Není pravdou, že by některé odmítl pro opožděnost; naopak krajský soud připustil, že námitky stran překážky vycestování je oprávněn stěžovatel uplatnit až v žalobě (byť v průběhu správního řízení byl zcela pasivní), rovněž se jimi zabýval, a dospěl k závěru, že ani tvrzení v žalobě, nikterak nevypovídají o tom, že překážky vycestování by u stěžovatele byly dány. Tvrzení stěžovatele v kasační stížnosti tak nemá oporu v napadeném rozsudku.

[13] Stěžovatel svou emigraci nijak nespojil s obecnou situací v Iráku, ani cokoli z toho, co stěžovatel uvedl, nenasvědčuje skutečnému nebezpečí, které by mu v Iráku hrozilo. Stěžovatel má obavy pouze z reakce své rodiny, kterou však blíže nekonkretizoval. Ačkoli judikatura Nejvyššího správního soudu v poslední době reflektovala, že situace v Iráku není zcela stabilní (srov. například rozsudek ze dne 9. února 2021 č. j. 6 Azs 390/2020 - 25), z tvrzení stěžovatele v kontextu s informacemi obsaženými v závazném stanovisku ve vztahu k jeho osobě nic nenasvědčuje tomu, že by byla tak špatná, aby bylo možné dovodit, že vyhoštění stěžovatele do Iráku není možné.

[14] Ze správního spisu vyplývá, že si správní orgán v souladu se zákonem vyžádal závazné stanovisko ministerstva, zda vycestování cizince je možné (§ 179 zákona o pobytu cizinců). S jeho obsahem byl stěžovatel seznámen a nic vůči němu nenamítl. Proti rozhodnutí krajského ředitelství policie o vyhoštění podal stěžovatel prostřednictvím advokáta Mgr. Ladislava Bárty blanketní odvolání ze dne 10. 12. 2020, které přes výzvu k odstranění vad podání ze dne 17. 12. 2020 nedoplnil. Nedal tedy žádný podnět k přezkumu závazného stanoviska. Pokud nyní stěžovatel tvrdí, že krajský soud se nezabýval tím, že žalovaná nevypořádala jeho odvolací námitky, je toto tvrzení zcela absurdní za situace, kdy stěžovatel žádné odvolací námitky neuplatnil.

[15] Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel v kasační stížnosti nepřináší žádnou novou argumentaci, na kterou by již krajský soud (správně) neodpověděl. Nevyvstala žádná právní otázka, která by doposud nebyla judikaturou jednotně řešena, ani taková otázka, kterou by bylo třeba řešit odlišně. Krajský soud ani hrubě nepochybil při výkladu práva. NSS proto kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost (§ 104a s. ř. s.).

[16] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci podle § 60 odst. 1 a § 120 s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 - 33, body 51-53). Stěžovatel úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, která by jinak toto právo měla, žádné náklady nevznikly.

[17] Stěžovateli byl pro řízení o žalobě krajským soudem ustanoven zástupcem advokát Mgr. Ladislav Bárta; hotové výdaje a odměnu za zastupování ustanoveného zástupce v takovém případě platí stát (§ 35 odst. 10 věta první za středníkem s. ř. s.). Ustanovenému zástupci Nejvyšší správní soud přiznal odměnu za jeden úkon právní služby spočívající v

sepisu a podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „advokátní tarif")], za nějž mu náleží odměna ve výši 3100 Kč [§ 7 bod 5 aplikovaný na základě § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a 300 Kč jako paušální náhrada hotových výdajů (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), celkem tedy 3400 Kč. K jejímu uhrazení byla stanovena přiměřená lhůta třiceti dnů.

[18] Vzhledem k tomu že Nejvyšší správní soud rozhodl o kasační stížnosti bezprostředně poté, kdy ji stěžovatel na výzvu soudu doplnil dne 27. 12. 2021, nerozhodoval již samostatně o dříve podaném návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť takové rozhodnutí by bylo zjevně nadbytečné.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. ledna 2022

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu